

D

ZAKLADATEL A EMERITNÍ PRINCIPÁL **Milan Hein**
PROVOZNÍ ŘEDITEL A JEDNATEL **Martin Šimek**
UMĚLECKÝ ŘEDITEL **Pavel Ondruch**
PRODUKCE **Anna Krejčová**
PR **Marek Podlaha**

SPOLUPRACOVNÍCI DIVADLA

**Kateřina Šimková, Marie Krbová, Richard Fahrner,
Jakub Elstner, Jakub Nový, Lukáš Horník, Jan Doskočil,
Vít Drozda, Ondřej Sýkora, Denisa Reitingarová, Hana
Polivková, Antonie Hlavicová, Iveta Pažoutová, Václav
Bláha, Bohumil Kubeša, Vojtěch Dušek, Petr Holata
a Gabriela Falcová.**

**Dívaldo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadlounge.cz**

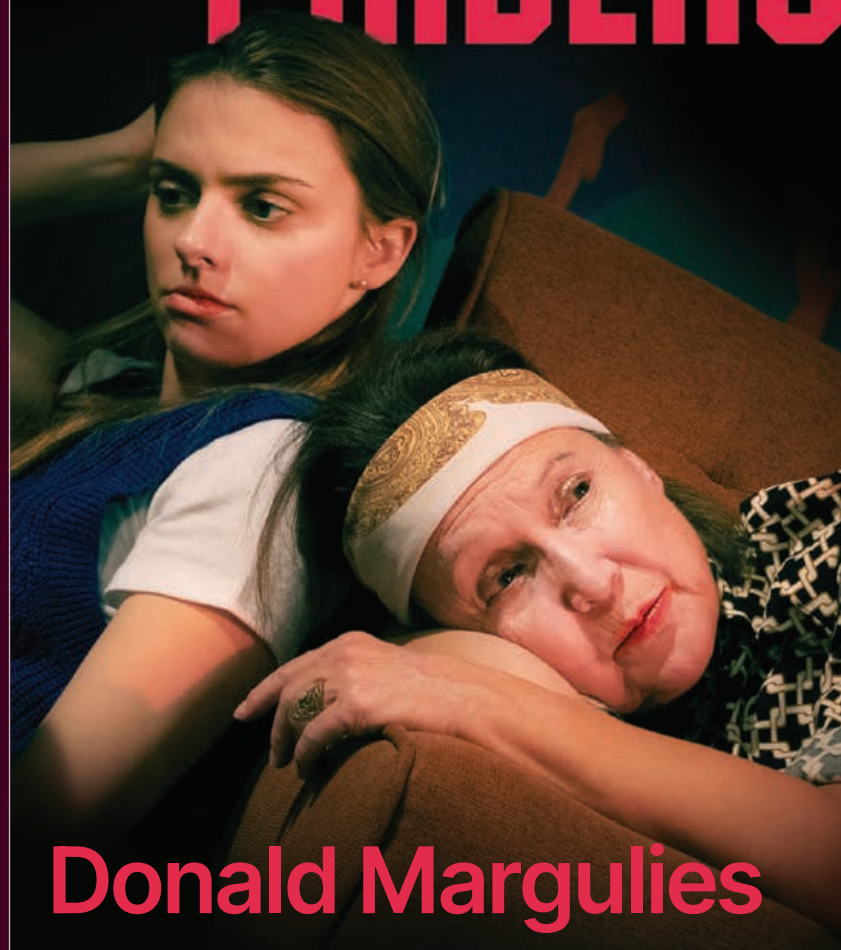
**VYDALO DIVADLO UNGELT S.R.O.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
prosinec 2025 / Sezóna 2025-2026
PROGRAM PŘIPRAVIL **Pavel Ondruch**
FOTO **Jan Malíř**
GRAFICKÁ ÚPRAVA **Marcel Brna****

U

SLEDUJTE NÁS NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

CIZÍ PŘÍBĚHY

Donald Margulies

**DIVADLO
UNGELT**

**Milena Steinmasslová
Štěpánka Ligas**

Cizí příběhy

(Collected Stories)

„Vliv je zkrátka přenosem osobnosti, způsobem předání toho, co je pro člověka nejcennější, a jeho uplatňování vyvolává pocit ztráty, která může být i ztrátou skutečnou.

Každý učedník svého mistra o něco připraví.“

Oscar Wilde: Portrét pana W.H.

„Čas je škola, v níž se učíme, čas je oheň, ve kterém hoříme.“

Delmore Schwartz: Klidně kráčíme tímto dubnovým dnem

PŘEKLAD A REŽIE

Šimon Dominik

VÝPRAVA

Petra Krčmářová

DRAMATURGIE

Pavel Ondruch

HUDBA

Emil Viklický

ASISTENTKA REŽIE

Marie Krbová

ZVUK A SVĚTLA

Richard Fahrner, Jakub Elstner, Jakub Nový

GARDEROBA A REKVIZITY

**Hana Polívková, Denisa Reitingerová,
Antonie Hlavicová**

Původní hudbu nahráli Emil Viklický (piano), Petr Dvorský (kontrabas) a Štěpán Markovič (tenor saxofon).

AUTOR

Donald Margulies

HRAJÍ

Ruth Steinerová

Lisa Morrisonová

Milena Steinmasslová

Štěpánka Ligas

České premiéry 13. a 14. prosince 2025 v Divadle Ungelt.

Původní produkce financovaná dobročinným fondem Harold and Mimi Steinberg Charitable Trust se konala v divadle Manhattan Theatre Club 30. dubna 1997. Napsání hry zadala a následně ji produkovala divadelní společnost South Coast Repertory.

V České republice autorská práva k dramatickému textu a překladu zastupuje Aura-pont s. r. o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

Květiny dodává firma Metamorphosis

HLAVNÍ PARTNEŘI

manželé

Zuzana a Martin Molnárovi

Klub přátel

Divadla Ungelt, z. s.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

"The years pass and the years pass

„Léta plynou a náhle jsou tatam,

& still I see only as in a glass

& já vidím v matném zrcadle, jak sám –

darkly and vaguely —

hádankou zmatený a teskno mi je –

waiting, in 'grinding misery'

čekám v tíživé trýzni,

for the fountain of poetry

až vytryskne pramen poezie

to flow and overflow once again."

a znovu pocítí mě svou přízní."

Tyto verše napsal Delmore Schwartz na okraj dopisu, jehož adresát je neznámý.

Delmore Schwartz na konci života.

Zásadní vliv na fiktivní postavu spisovatelky Ruth Steinerové z Marguliesovy hry *Cizí příběhy* měl „nefiktivní“ básník, prozaik, esejista, kritik a vysokoškolský pedagog **Delmore Schwartz (1913–1966)**. Narodil se na Lower East Side v New Yorku rumunským židovským emigrantům, kteří se ještě v jeho dětství rozvedli. Už na studiích New York University se rozhodl zasvětit život literatuře. Když se v létě 1935 odstěhoval od matky a usídlil v nuzném pokojíčku v Greenwich Village, napsal svou první povídku *Odpovědnost začíná ve snu*. Otiskl ji časopis *Partisan Review*, a okamžitě vzbudila nadšení u osobností jako T. S. Eliot, William Carlos Williams či Vladimir Nabokov. V následujících letech publikoval velké množství poezie, esejí, veršovaných dramát a povídek, přičemž se do češtiny bohužel nic z toho nepřeložilo (vyjma časopiseckého vydání povídek *Odpovědnost začíná ve snu* a *Amerika! Amerika!*). Získal řadu ocenění, mimo jiné Guggenheimovo stipendium a Bollingenovu cenu za poezii (1959), čímž se stal jejím nejmladším laureátem (ve 46 letech). Po odchodu ze stálého pracovního místa na Harvardu v roce 1948 se mu život vymkl z rukou. S druhou manželkou Elizabeth Pollet žil na venkově v New Jersey a postupně propadal závislosti na alkoholu a amfetaminech. Po rozpadu manželství se vrátil do New Yorku, kde jeho sebedestruktivní životní styl nabral vysokých obrátek. Paranoidní představa milostného poměru mezi exmanželkou a Hiltonem Kramerem ho v roce 1959 rozlítla natolik, že známého kritika napadl. Ve svěrací kazajce ho poslali do nemocnice Bellevue, z níž se dostal pomocí přítele Saula Bellowa (který o něm napsal vynikající román *Humboldtův dar*). Od té doby žil v ošuntělých hotelích na Manhattanu a čas trávil v putykách ve West Village. Často ho bylo možné zastihnout, jak něco hlasitě vypráví v proslulé literární hospodě *White Horse* v Greenwich Village. Jeho samozvané přednášky začali vyhledávat studenti a umělci, včetně například Lou Reeda. Schwartz jim hodiny a hodiny přednášel, předčítal z potrhaného výtisku Joycových *Plaček nad Finneganem*, vyprávěl o sexuálním životě T. S. Eliota nebo opakoval historky o svých dávných úspěších. Jednou dokonce podrobně popsal speciální asijskou techniku orálního sexu, kterou údajně obšťastnila královna Alžběta amerického herce Dannyho Kaye... Brzy se stal nesnesitelným i pro své žáky a New Yorkem osaměle bloudil až do 11. července 1966, kdy mu selhalo srdce. 14. července otiskl *The New York Times* nekrolog s informací, že tělo básníka stále leží nevyzvednuté v márnici nemocnice Bellevue...

PRÍBEH DONALDO MARGULIESE

Donald Margulies (*2. září 1954) je druhým synem Charlene a Boba, první generace Marguliesových, která se narodila v Americe. Jeho předci – litevští Židé – se po příchodu do New Yorku, stejně jako většina ostatních židovských imigrantů, usídlili v Brooklynu. Charlene oba syny vychovávala ve skromných sekulárních poměrech sama, protože Bob v neustálém strachu ze ztráty zaměstnání dělal v obchodě s tapetami od 6 ráno do 11 večer. Absence otcovské figury na něj neměla jen negativní následky, které mnohokrát analyzoval ve svých pozdějších textech. Matka syny vedla ke vzdělání a vyšším ambicím, zatímco nepřítel intelektuálně založený otec se spíš držel při zemi. Krom jedné výjimky: miloval hudební divadlo a ve volných chvílích poslouchal muzikálové desky. Párkrát dokonce našel na dovolenou na Broadwayi, kde celou rodinu po několik dní vodil z představení na představení.

Tam se malý Margulies, který uměl zпамěti několik muzikálových partitur, poprvé setkal s činohrou. Z představení *A Thousand Clowns* od Herba Gardnera odcházel s „bolestí v obličejových svalech, kterou zapříčinil dvouhodinový šťastný úsměv“. Avšak o kariéře spisovatele neuvažoval, raději kreslil. Změna přišla v pubertě. Ve školním časopise vydal povídku, s níž se poji historka dokreslující jeho svéráznou osobnost: tamního ředitele pobouřilo užití slova „fuck“ a všechny výtisky stáhl z oběhu. Margulies se odvolal proti cenzuře až k okresnímu soudu, který nejen zrušil ředitelovo rozhodnutí, ale také ocenil chlapcův talent. Přesto nad literárním nadáním stále vítězilo to výtvarné. Díl odpovědnosti na tom nesla soukromá univerzita v New Yorku zaměřená na umění, design a architekturu Pratt Institute, která Marguliesovi nabídla stipendium. Přijal ho.

Při studiu grafického designu mu došlo, jak moc tihne ke čtení a psaní a jak málo mu tuto zálibu Pratt Institute umožňuje rozvíjet. Všiml si, že nedávno založená State University of New York v Purchase má daleko širší spektrum uměleckých studijních programů, a po dvou letech přestoupil. V Purchase přednášel dějiny dramatu kritik, teatrolog a profesor Julius Novick. „Žádný seminář tvůrčího psaní pro divadlo vypsán nebyl, ale já se z nějakého důvodu rozhodl, že drama psát chci. Zaklepal jsem na Jayovu kancelář, představil se jako student umění a v podstatě mu oznámil, že bych chtěl psát divadelní hry a že bych chtěl, aby mě to naučil. Zeptal se mě, jestli jsem někdy nějakou hru napsal, a já odvětil, že ne. ‚S potěšením vás přijímám k individuálnímu studiu,‘ prohlásil. U Jaye Novicka jsem intenzivně studoval od dvaceti až do dokončení absolutoria, tj. něco přes dva roky.“

S bakalářským titulem z výtvarného umění nastoupil do magisterského programu tvůrčího psaní na Brooklyn College. V maličké třídě měl tři spolužáky a ani s jedním si „nesedl“. Po osmi týdnech školu opustil a pln frustrace utekl pro radu ke svému mentorovi a „surogátnímu otci“. Novick mu doporučil zapojit se do rodící se skupiny dramatiků při Encompass Theater (později se vyvinula ve vyhlášený New York Writers' Block). Bez okolků ho poslechl. „V partě hladových, talentovaných samouků jsme se učili jeden od druhého. Chyby ostatních nám pomáhaly vyvarovat se vlastních. Vládla mezi námi zdravá soutěživost: z triumfů kolegů jsme se jednak těšili a jednak nás provokovaly k další práci.“

Skupina – Marguliesova „vysoká škola psaní dramatu“ – se při každém setkání rozehrávala hrou na šest replik. Členové museli v rychlosti napsat dialogickou miniaturu o dvou postavách formou A-B-A-B-A-B. Z této rozcvičky vznikl Marguliesův první text – *Pals* (1978) – o problematickém vztahu s otcem. Aktovka se sice na jeviště nedostala, ale autora si všimlo newyorské Jewish Repertory Theater, chystající projekt zasvěcený literátu Delmoru Schwartzovi. V první půlce večera plánovali zinscenovat Schwartzovo veršované drama *Shenandoah* a ve druhé dramatizaci některé

z jeho povídek. Marguliesovi nabídli, aby si ji sám vybral, a on velmi volně – pod názvem *Luna Park* – adaptoval *Odpovědnost začíná ve snu*. Schwartz touto povídkou debutoval na literární scéně v roce 1937, Margulies debutoval její adaptací v roce 1982. V autorově bibliografii *Luna Park* zapadá, přesto hrál významnou roli při konstituování jeho stylu – dodnes pracuje s retrospektivami, časovými skoky, nechronologickým řazením scén či se sny.

O rok později přišel Margulies se svou první celovečerní hrou *Gifted Children* (1983), kterou jeho tehdejší přítelkyně a současná manželka Lynn Street (seznámili se v roce 1979, vzali se v roce 1987) považuje za předobraz *Cizích příběhů*. V jejím centru je opět problematický vztah rodiče a dítěte, tentokrát matky a těhotné dcery zvažující potrat. Kritika inscenaci Jewish Repertory Theater strhala („Pan Margulies má pár zajímavých freudiánských postřehů o tom, proč se děti odpoutávají od svých rodičů a proč se jim to nedaří, ale všechny je nakonec přednese v těžkopádných monolozích. Zbytek je vyumělkované, zmatečné a rádoby vtipné tlachání.“). Naštěstí text zaujal legendárního divadelního producenta Josepha Pappa. Rána autorovu sebevědomí proto nebyla smrtelná. Aby zlomil tvůrčí blok, rychle napsal *Found a Peanut* (1984). Zevlování osmi dětí mezi 4 a 14 lety (hrávají je dospělí herci) v ní přeruší objev

tašky s penězi. Inscenace produkovaná Pappem reflektovala zkušenost židovské komunity, která po druhé světové válce ztratila veškeré zbylé iluze o dobrosrdečné podstatě člověka. Ale ani na ní nenechala kritika nit suchou.

Dramatik, který měl těsně před třicítkou a živil se jako grafik specializovaný na koláže (cit pro překvapivou skladbu fragmentů je patrný i z jeho dramatického díla), byl více naštván, než zdrcen. Na premiéru svého dalšího textu žádné kritiky nepozval a *What's Wrong With This Picture?* (1985) v Manhattan Theatre Club se po

dvou týdnech stáhla bez jediné zprávy o tom, jak se to (ne)povedlo. Margulies to z odstupu let považuje za štěstí, neboť pokud by i na tuto hru vyšly špatné recenze, s psaním by seknul. Místo toho text o mrtvé brooklynské hospodyňce, která se v sedmidenním období smutku (shiva) najednou vrátí, předělal a o tři roky později uvedl mimo New York – v kalifornském Back Alley Theatre. Konečně se dočkal názaku úspěchu. V Los Angeles ho prohlásili za „nový nastupující hlas americké židovské dramatické literatury“. V dramatu *The Model Apartment* (1988), v němž se explicitně zabývá „zničujícím břemenem holocaustu, který jako temné mračno ničí a pohlcuje všechno kolem“, tuto nálepku zpečetil.

Pomyslným vrcholem židovských her Donalda Marguliese je *The Loman Family Picnic* (1989), autobiografická variace na dramatikem adorovanou hru Arthura Millera. „Bylo mi jedenáct, když jsem četl *Smrt obchodního cestujícího*, a dodnes si pamatuji stud a pocit hanby, který mě zaplavil. V rodině Lomanových jsem rozpoznal vlastní rodinu... Až šokujícím způsobem zrcadlila můj život a formulovala mé nejhorší obavy. Nadchla mě, paradoxně jsem se díky ní necítil tak osamělý. Pročítal jsem ji pořád dokola, jako by skrývala klíč k pochopení lidí, které jsem miloval.“

S *The Loman Family Picnic* se bohužel pojí i jedna nepříjemná záležitost, která je zvláště pro nás podstatná. „*Cizí příběhy* jsou reakcí na spor s jedním z mých velkých hrdinů – Arthurem Millerem.“ Když Manhattan Theatre Club oznámilo světovou premiéru *The Loman Family Picnic*, uměleckou ředitelku divadla Lynne Meadow kontaktoval agent a právník Arthura Millera. Čtyřiašedesátiletý bard s uvedením nesouhlasil. Hru nečetl, ale pobouřil ho název užívající příjmení jeho ikonické postavy Willyho Lomana. Ředitelce pohrozil, že už jí nikdy neposkytne práva ke svému dílu, a ona navrhla Marguliesovi, aby *The Loman Family Picnic* přejmenoval. Místo toho poslal Millerovi osobní dopis. Vyznal se v něm, jak moc pro něj *Smrt obchodního cestujícího* znamená, přičemž zdůraznil, že jeho hra je jiná a že použitím jména Loman mu jen vzdává hold. Miller neodpověděl, ale jeho právníci se odmlčeli. Ovšem tím to ještě nekončí...

Po premiéře vyšla v *New York Times* recenze od Millerova přítele Mela Gussowa (autora knihy *Conversations with Miller*). „Hru nejen rozcupoval, ale nakonec se jí i vysmál. Byla to příšerná, příšerná kritika. Text málem obvinil z antisemitismu a mě z loupeže a parazitování.“ Ačkoli jiné recenze s Gussowem nesouzněly, inscenace se po odehraných plánovaných reprízách v tichosti stáhla. „Muž, kterého jsem adoroval, mě bezohledně zavrhnul. Z bolesti, kterou to ve mně vyvolalo, povstaly *Cizí příběhy*.“

Pokud třicátníka Marguliese zrovna negrilovali v tisku, mluvilo se o něm pořád jen jako o židovském dramatikovi tvořícím pro užší okruh zasvěcených diváků. Ve 37 letech mu docvaklo, že z této škatulky nevystoupí jinak, než když ji umělecky zpracuje. Ve své osmé celovečerní hře *Sight Unseen* (1991), kterou si objednalo kalifornské divadlo South Coast Repertory, stvořil postavu veleúspěšného židovského malíře Jonathana Waxmana v krizi středního věku. Kolážovitou strukturu zachycující jeho setkání s dávnou láskou oddělují intermezza, v nichž s ním vede kritický rozhovor novinářka německé národnosti. Na ni pak v jedné z vrcholných scén křičí signifikantní repliku: „Jsem *americký* malíř. Slyšíte to přídavné jméno? *Americký*. Ne *židovský*, *americký*.“ Margulies tak sám sobě položil sugestivní otázku, zda by židovský umělec měl zůstat outsiderem, anebo splynout s americkým uměleckým mainstreamem.

Sight Unseen získala cenu Obie za nejlepší hru, byla nominována na Pulitzerovu cenu a původní inscenace se po přenesení z malého Manhattan Theatre Club do velkého Orpheum Theatre dočkala 293 repríz. Do divadelního mainstreamu tedy Margulies přece jen zaplul. Od té doby mu, slovy Lisy Morrisonové, „úžasný rezervoár židovství“ sloužil jako sytá doplňková barva, nikoli jako výchozí plátno. Zřejmě to je v *Cizích příbězích*, v nichž americká židovská spisovatelka do své mateřské a mentorské náruče přijímá dívky z běžné středostavovské americké rodiny.

Cizí příběhy si objednalo jeho tehdy už domovské divadlo South Coast Repertory. Čímž se vracíme ke sporu s Millerem a k otázce, která je nabíledni: Proč své osobní trauma zpracoval prostřednictvím dvou žen, a ne dvou mužů? „Když jsem se rozhodl, že se s touto zkušeností vyrovnám pomocí ženských postav, okamžitě jsem získal potřebný odstup. Odhalily se mi nové perspektivy! Navíc mi setkání dvou žen rozdílného věku nabízelo širokou tematickou paletu související s kontrasty post-feministické a feministické generace.“

Kromě Millera se Margulies inspiroval ještě i kauzou amerického spisovatele Davida Leavitta, který ve svém románu použil motivy z autobiografického díla britského spisovatele Stephena Spendera. Jejich konflikt nejlépe vystihuje jednak Leavittův článek pro *New York Times*: „*Opravdu jsem ukradl jeho život?*“, a jednak Spenderova reakce: „*Můj život je jen můj; nikoli Davida Leavitta*“. Debata skončila patem, protože argumenty obou dávaly dokonalý smysl. Tentýž efekt si Margulies vytknul jako hlavní úkol pro budoucí *Cizí příběhy*: „Šlo mi o vyváženou argumentaci. Sympatie publika se musí každou chvíli přelévat z jedné postavy na druhou. Diváci by si měli opakovat: ‚Ruth má pravdu. Teda ne, teď má zas pravdu Lisa.‘ Žádný padouch v této hře není.“

Nicméně jakmile se pustil do práce, témata inspirace, plagiátorství a práva umělce na použití cizího příběhu Marguliese zavedla do

slepé uličky. Zasekl se. Záchraně lano mu v roce 1995 hodil umělecký ředitel Manhattan Theatre Club Jerry Patch. Navrhnul, aby hru „doklepnul“ v rámci Sundance Institute Playwrights Lab. „„Ale Jerry, není co doklepnout! Nemám žádnou hru, mám jen 15 stran nesouvislých útržků dialogů a monologů.“ – ‚Hele, stejně přijed,‘ odpověděl mi a dodal: ‚Jak bych ti mohl pomoci?‘ – ‚Potřeboval bych dvě herečky, jednu starší a druhou mladší.““ Patch povolal Kandis Chappell a Mauru Vincent. Margulies odjel do Sundance a za přítomnosti režisérky Lisy Peterson s nimi oněch 15 stránek přečetl a prodiskutoval. Ledy se prolomily. „Zavřel jsem se v přidělené chatce a horečně psal s vědomím, že každý den režisérka i herečky očekávají nový materiál. Přijel jsem s fragmentem a o osm dní později odjížděl s první verzí *Cizích příběhů*. Považuji to za jeden z nejúchvatnějších tvůrčích zážitků, co jsem kdy zažil.“

V Sundance se z autorsko-právního námětu vyvinula pronikavá dramatická studie transgeneračního vztahu mentora s žákem, potažmo rodiče s potomkem. Právě toto univerzální téma rozkročené mezi 6 dlouhých let (od září 1990 do října 1996) z ní udělalo jednu z nejinscenovanějších Marguliesových her, a to nejen v Americe, ale po celém světě. Od světové premiéry v South Coast Repertory v říjnu 1996 a následné broadwayské premiéry

v dubnu 1997 v Manhattan Theatre Club se hra kontinuálně drží na repertoáru řady světových scén. Ruth se ujaly takové divy jako Uta Hagen, Linda Lavin, Lynn Redgrave či Helen Mirren. Však také *Cizí příběhy* získaly několik ocenění (např. Drama-Logue Award či Best Original Play od losangeleských kritiků) a aspirovaly na Pulitzerovu cenu.

Druhá neproměnná nominace možná přesvědčila porotu nejprestižnější americké literární ceny, aby potřetí – o čtyři roky později – už Marguliese ocenila. *Večeře s přáteli* (2000) si Pulitzera zasloužila (stejně jako dalších pět jen o něco méně významných cen). V tragikomické odpovědi na Albeeho vivisekci manželství v *Kdo se bojí Virginie Woolfové* Margulies zcela rezignoval na jakoukoli židovskou notu a zaměřil se na průzkum dvou manželských párů. Rozpad svazku jednoho vychýlí život druhého a tektonická deska dlouhodobého partnerství se fatálně otřese. Bolestivé okolnosti autor podává s takovým vtípem a dialogickou bravurou, že Amerika odchovaná Neilem Simonem nezbytně musela jásat. Jásala nejen odborná veřejnost (z broadwayské inscenace se stal trháč s 654 reprízami) a nejen Amerika (hra se dodnes hojně inscenuje po celém světě).

Večeře s přáteli je jediný Marguliesův text, který byl před *Cizími příběhy* přeložen do češtiny (Adamem Novákem) a uveden (kupodivu zatím jen jednou) v roce 2008 v režii Petra Hrušky v Divadle Na Prádle. Kvartetu herců Kateřiny Březinové, Daniela Rouse a Františka Kreuzmanna kralovala Milena Steinmasslová (tuto inscenaci jsem coby mladý student DAMU zhlédl a objevil tak dílo pro mě do té doby neznámého dramatika).

Po masivním úspěchu *Večeře s přáteli* vstoupil skoro už padesátník Margulies do období, v němž ho za přínos americkému divadlu postupně oceňovaly všemožné instituce. Což je v kontextu komplikovaného a dlouhého kariérního startu docela pikantní. Z jeho pozdní dramatické tvorby největší pozornost získaly tři protikladné hry. V autobiografickém *Brooklyn Boy* (2004) se vrátil k židovské tematice a ke složitostem vztahu otce a syna, v *Time Stands Still* (2009) se spolu s válečným zpravodajem a v Iráku zraněnou fotografkou zajímal, jak morálně reportovat o válce, a v *The Country House* (2014) vysekl poklonu A. P. Čechovovi.

Přestože po něm byla čím dál větší poptávka ve filmu i televizi, Margulies zůstal věrný především divadlu. Svou roli v tom sehrála i jeho pedagogická praxe. V roce 1990 se přestěhoval z rodného New Yorku do dvě hodiny vzdáleného městečka New Haven, kde pracovala manželka jako internistka a geriatrická. Místní Yale University si tohoto přesunu všimla a na začátku 90. let – v době, kdy se manželům narodil syn – mu nabídla vedení dvou seminářů. Pak už to šlo rychle: nejdřív učil 7 let na Yale School of Drama a pak se stal profesorem na katedře angličtiny a divadelních studií na Yale College. Jako externí pedagog tam působí dodnes.

Ve své zatím poslední hře *Lunar Eclipse* (2018) se vrátil ke komornímu obsazení dvou herců i k tématu dlouhodobého manželství. Starý pár pozoruje fáze zatmění Měsíce a medituje o minulosti. Přestože u toho vystupují ze skříní pověstní kostlivci, v konečném důsledku je jímavý dialog, dodržující jednotu místa, času a děje (kromě poslední scény), hlubokým vyznáním manželce od muže připravujícího se na smrt. Marguliesovo alter ego na konci hry vyhlíží věčný klid s následujícími slovy: „Nic, co po sobě zanecháme, nepřetrvá jen proto, že my sami to považujeme za výjimečné. Myslet si opak by bylo pyšné. Dokud jsme tady, děláme to nejlepší, čeho jsme schopni. A když je čas odejít, prostě jen uvolníme místo dalšímu squaterovi.“ Pochybuji, že Marguliesovo dílo nepřetrvá. A pokud náhodou ne, tak určitě přetrvá jeho vliv. Osvícené mentorství je přece cesta k nesmrtelnosti. Co by si o tom asi myslela Ruth Steinerová?

Napsal Pavel Ondruch

Režisér Šimon Dominik

ROZHOVOR

s dramatikem Donaldem Marguliesem

Rozhovor, který v říjnu 2017 vedl Henrik Eger, vznikl pro filadelfskou divadelní platformu *Phindie* při příležitosti 22. výročí světové premiéry *Cizích příběhů*.

Henrik Eger: Jako dramatik, který učí na univerzitě v Yale dramatickou tvorbu, jste napsal: „U mladých spisovatelů se nejčastěji setkávám s ohromnou vášní pro psaní. Psaní je pro ně něco romantického. Málokdy však dokáží přesvědčivě vysvětlit, proč by měli svůj příběh vyprávět. Skutečný talent poznám především podle nutkové potřeby předat nějaký příběh. To nikoho nenaučíte. Co ale naučit lze, je schopnost rozpoznat, kdy se jedná jen o chytrý nápad a kdy jde o příběh, který ze sebe nezbytně musíte dostat.“ Můžete uvést jeden nebo dva příklady, jak ve svých studentech tuto schopnost probouzíte? Jak v mladých dramaticích podporujete potřebu vyprávět příběh?

Donald Margulies: Má neúčinnější pedagogická metoda spočívá v podrobném rozebírání her. Poukazuji v nich na vše, v čem jsou úchvatné, a zdůrazňuji základní principy dramatické tvorby. Tj.: událost, konflikt, vysoké sázky, podtexty, vysocekontextuální dialog versus nízkokontextuální dialog – např. pár, který spolu roky žije, sdílí vysocekontextuální zkušenosti, které se promítají do způsobu, jakým vedou rozhovor, a do věcí, o kterých vedou rozhovor; naopak pár na první schůzce žádnou společnou historii nemá, jejich konverzace proto bude nízkokontextuální – hodně věcí si musí logicky dovysvětlovat.

Když zmiňuji pojem „událost“, směřuji tím k základní otázce, která se klade během židovského svátku Pesach: „Co odlišuje tuto noc od všech ostatních nocí?“ Jinými slovy, proč se vyprávěný příběh odehrává právě této noci? Co se stalo včera? V čem by se lišil, kdyby měl začít až další den? Aby mezi postavami přeskočila dramatická jiskra, musí být v sázce hodně.

Eger: Jaké divadelní hry vás nejvíc svým „jiskřením“ inspirovaly?

Margulies: Můj učební plán zahrnuje texty, které jsem četl, a které mě inspirovaly v dobách, kdy jsem jako dramatik začínal – *Zrada* Harolda Pintera, *Glengarry Glen Ross* Davida Mameta, *Top Girls* a *Mad Forest* od Caryl Churchillové, *Six Degrees of Separation* Johna Guareho, *Fires in the Mirror* Deavere Smithové, *Aunt Dan and Lemon* Wallace Shawna, *Kočka na rozpálené plechové střeše* Tennessee Williamse a *Naše městečko* Thorntona Wildera.

Eger: V průběhu let jsem viděl celou řadu inscenací *Cizích příběhů*. Nejvíc na mě zapůsobily dvě – jednak již zesnulá Lynn Redgrave jako profesorka Ruth Steinerová a Karina Mackenzie jako její protežé v Grand Opera ve Wilmingtonu; a jednak ještě brutálnější verze v podání Renee Weisband v roli stárnoucí profesorky a Kirsten Quinn jako nadšené studentky a asistentky ve Walnut Street Theatre's Studio 5. V současné době to jiskří v pensylvánské inscenaci Ambler's Act II Playhouse mezi impozantní Susan Riley Stevens jako Ruth a Sarah Paton jako její stážistkou. Mohl byste popsat některé z nejlepších a neoriginálnějších inscenací *Cizích příběhů*, jaké jste kdy viděl?

Margulies: Je mi líto, že jsem v Ruth neviděl Lynn Redgrave. Setkal jsem se s ní pouze jednou, a to krátce před její smrtí. Řekla mi, že Ruth považuje za jeden z vrcholů své kariéry.

Mnoho velkých hereček mě poctilo tím, že se ujaly role Ruth. Začalo to Kandis Chappell. V roce 1995 byla přímo u zrodu hry v Sundance Playwrights' Institute. Později hrála v její světové premiéře v South Coast Repertory a i v nejméně dvou následujících regionálních produkcích. V roce 2009 hru opět nastudovalo South Coast Repertory – a opět s ní. Zapomenout nejde ani na Mariu Tucci (po boku Debry Messing) a Utu Hagen, které hrály v off-broadwayských produkcích, či na Helen Mirren, která na londýnském West Endu vystupovala s Anne-Maríí Duff. Úžasné byly i Stockard Channing a Laura Benanti, které v *Cizích příbězích* vystoupily v rámci jednorázového benefičního scénického čtení v New Yorku. A ještě Linda Lavin – Ruth hrála nejprve v Geffenu, pak v televizní adaptaci, poté v malém divadle v Severní Karolině a nakonec v roce 2010 na Broadwayi se Sarah Paulson.

Sarah Paulson a Linda Lavin v broadwayském revivalu *Cizích příběhů* (2010). Inscenaci produkoval Manhattan Theatre Club a hrála se v Samuel J. Friedman Theater.

Eger: Snažíte se zhlédnout všechny nové inscenace *Cizích příběhů*?

Margulies: Nemám ve zvyku jezdit na inscenace svých her po jejich premiérách, takže kromě výše zmíněných jsem moc verzí neviděl. Zaujalo mě, že berlínská inscenace se hrála v něčím obýváku, nebo že nedávno se tato má hra četla v New Yorku v oddělení vzácných knih v knihkupectví Strand – to bych býval viděl rád.

Eger: Jednou jste napsal: „Myslím, že *Cizí příběhy* procestovaly svět, protože jejich téma funguje napříč všemi kulturami. Mentory s jejich chráněnci potkáte všude.“ Do kolika jazyků bylo vaše výjimečné drama přeloženo? Jak bylo přijato za oceánem? Kolik inscenací vzniklo v Severní Americe a kolik mimo Ameriku?

Margulies: Přesný počet produkcí v regionálních a v amatérských divadlech napříč Spojenými státy vám neřeknu. Ale tipuji, že jich byly desítky – v USA v posledních osmi letech určitě více než sto. Co se týče cizojazyčných produkcí, tak moji hru právě uvádějí ve Francii, Německu, Dánsku, Japonsku, Itálii, Bulharsku, Rumunsku, Izraeli, Brazílii, Belgii a Španělsku. *Cizí příběhy* se uvedly také v Austrálii, Kanadě a Velké Británii.

Eger: V čem vidíte hlavní tajemství úspěchu této šokující a hluboce dojemné hry?

Margulies: Vztah Ruth a Lisy je sice vztah učitelky a studentky, ale zároveň je v přeneseném slova smyslu intenzivním vztahem matky a dcery; rodiče stárnou, zatímco děti rostou a nastupují na jejich místa... Je to opravdu nadčasový příběh.

Eger: Navzdory vaší společenské zdrženlivosti – ať už skutečné, nebo domnělé – máte dojem, že jste poslední dobou čím dál ochotnější zabývat se citlivými tématy?

Margulies: To by jsem lépe posoudili moji čtenáři a diváci. Nejsem si vědom, že bych ke své práci přistupoval jinak než kdykoli předtím. Nepokouším se psát politické hry, ale často slýchám, že politické jsou. Snažím se jen říkat pravdu. Pokud je tohle politické, pak jsem politický spisovatel.

Eger: Usnadnily vám nasbírané zkušenosti a vaše dosavadní dramatická tvorba proces psaní?

Margulies: Na počátcích spisovatelské kariéry jsem si představoval, že s přibývajícím věkem a zkušenostmi se mi bude psát snadněji; že se při tom už nebudu cítit jako bych..., no, jako bych pracoval. Brzy jsem zjistil, jak moc jsem se mýlil. Nic se neusnadnilo. Naopak, očekávání, která jsou spojená s cenami a vzrůstajícím počtem diváků, tvorbu ztěžují. Sleduje vás čím dál tím více očí. Diváci dychtivě očekávají, s čím novým přijdete, a kritici vaši tvorbu neustále hodnotí a srovnávají s tím, co jste napsal kdysi.

Milena Steinmasslová s Danielem Rousem v inscenaci nejslavnější Marguliesovy hry *Večeře s přáteli* v Divadle Na Prádle (2008).

Eger: Líbilo se mi vaše přiznání, že máte „nárazový tvůrčí proces“.

Margulies: Není výjimkou, že některé mé hry dělí i čtyři roky. To ale neznamená, že celou dobu píšu jeden text, pokud vůbec nějaký. Často jsem vytížen výukou, produkcí či filmovými projekty. Nepatřím k dramatikům, kteří mají v šuplíku deset námětů na několik různých her. Vždycky mě napadne námět jen na jednu. Když do mě takový moment inspirace „naráží“, okamžitě to poznám. Něco takového se musí stát, nijak to neobejdete.

Když se moje poslední hra *The Country House* hrála na Broadwayi, přijal jsem stipendium na festivalu Ingram New Works Festival v Nashville Repertory. Věřil jsem, že mi to dá impuls k novému dramatu. A dalo. Zaměřil jsem se na vztah odcizených dospělých bratrů, z čehož vzniká hra *Long Lost*.

Stejně jako většina mé práce i tato začala psaním útržků dialogů a monologů a následným nekonečným přepisováním. Na startu nikdy nevím, kam směřuji, jen někde hluboko uvnitř cítím, že tam, kam se vydávám, něco skutečně je a já to musím najít. Najít to nemůžu jinak než psaním. Nevadí, že mě to někdy nevede přímo k podstatě, ale spíš se kolem ní točí. A nevadí ani, že někdy mě to odvede úplně jinam.

Eger: Na čem v současné době pracujete? Ať už „nárazově“, nebo ne.

Margulies: Málokdy začínám první scénou. Spíš se věnuji scénám, v nichž mé postavy mají co zajímavého říct. Až poté se z popsanych stránek vynořuje struktura. Zřídka kdy na začátku tuším budoucí tvar. Chci mít stále co na práci, takže vedle psaní mám víc projektů v různých fázích zrodu.

V současné době propaguji film *The End of the Tour*, který je mou adap-

tací knihy *Although Of Course You End Up Becoming Yourself: A Road Trip With David Foster Wallace* od Davida Lipského. A během toho je dost těžké koncentrovat se na cokoli jiného.

Přestože mi práce na *Long Lost* už několik týdnů stojí, ustavičně na sebe strhává pozornost. Rozepsané mám ale také muzikálové libreto pro Disney Theatricals, které vychází z filmu *Father of the Bride*, nebo připravuji filmový scénář podle knihy Kevina Birminghama *The Most Dangerous Book: Battle For James Joyce's Ulysses*. Čeká mě i televizní historická minisérie...

Když jen pomyslím, co mám před sebou, přepadne mě úzkost...

Eger: Určitě nejsem jediný, kdo se nemůže dočkat další vaší hry – ať už bude úzkostná, nebo ne.

Rozhovor přeložil Pavel Ondruch

Anne Marie Duff a Helen Mirren v londýnských *Cizích příbězích* (Theatre Royal Haymarket, 1999).

Ukázky z povídky Delmora Schwartze

Odpovědnost začíná ve snu

(In Dreams Begin Responsibilities)

Přeložila Hana Ulmanová

Mladý Delmore Schwartz

I /

Řekl bych, že je rok 1909. Připadá mi, že jsem v kině, a zatímco tmou proniká dlouhý kmitající paprsek světla, upírám oči na plátno. Je to němý film, jako v biografu z roku jedna, herci mají směšné starodávné šaty a záběry se střídají s náhlými zaškubnutími. Zdá se, že i herci poskakují, a chodí příliš rychle. Samotné záběry jsou pak plné teček a šmouh – jako by toho dne, kdy je natáčeli, pršelo. Jsou špatně nasvícené.

Je neděle odpoledne, dvanáctého června 1909, a tichými brooklynskými ulicemi kráčí můj otec – hodlá navštívit matku.

(...)

IV /

(...)

Nad večeri otec vyjeví své plány do budoucna a maminka výrazem v obličeji dokazuje, jak ji to zajímá a jak je ohromená. Táta je rozjařený. Waltz, který právě hrají, ho povznáší, a zvolna ho okouzluje vlastní budoucnost. Sděluje mámě, že se rozšíří podnik, jelikož hodlá vydělat hodně peněz. Chce se usadit. Vždyť je mu devětadvacet, od třinácti žije sám, vydělává stále víc a víc a závidí svým ženatým přátelům při každé příležitosti, kdy je navštíví v útulném teple jejich domovů, neboť je tam očividně obklopují drobné domácí radosti a roztomilé děti, a pak, právě když waltz vrcholí a všichni se na parketu doslova svíjejí, pak, pak najednou sebere odvalu a neohrabaně žádá matku o ruku, ačkoli se i v onom opojení podivuje, jak k takovém návrhu vlastně dospěl, a máma, jako by to všechno nestačilo, začne plakat, a táta se nervózně rozhlíží kolem, jelikož vůbec netuší, co má dělat, a maminka vzlyká: „Na nic jiného jsem od chvíle, co jsem tě poznala, ani nemyslela.“ A otec zjišťuje, jak je to všechno strašně těžké, vůbec se mu to nezamlouvá, protože si to při dlouhých procházkách přes Brooklynský most ve společnosti jemného doutníku představoval úplně jinak, a v té chvíli se vymrštím z hlediště a zakřičím: „Nedělejte to! Ještě není pozdě, oba si to můžete rozmyslet! Nevzejde z toho nic dobrého, jenom lítost, nenávisť, hádky a dvě děti se zkaženým charakterem.“ Publikum se po mně rozhořčeně otočilo a uličkou přispěchala s rozsvícenou baterkou uvaděčka. Stará paní vedle mě stáhla zpátky na sedadlo se slovy: „No tak, uklidněte se. Vyvedou vás, a zaplatil jste pětatřicet centů vstupné.“ Tak jsem zavřel oči, protože jsem nesnesl pohled na to, co se děje. Sedím mlčky dál.

(...)

VI /

(...)

Vtom mě uvaděčka popadne za ruku a táhne mě pryč, a cestou se ptá: „Co to děláte? Copak nevíte, že si nemůžete dělat, co se vám zachce? Proč by se měl mladík jako vy, s budoucností před sebou, nechat takhle vyvést z míry? Copak o tom, co děláte, vůbec nepřemýšlíte? Takhle se nesmíte chovat, ani kdyby tu nikdo nebyl! Jestli nebudete dělat, co máte, budete toho litovat, takhle to s vámi dál nepůjde, nechováte se slušně a brzy zjistíte, že na všem, co děláte, hrozně záleží.“ A při té řeči mě vleče halou biografu na studené světlo, a já se probouzím do pošmourného zimního rána a mám právě jedenadvacáté narozeniny, na okenní římse jiskří sněhový jazyk a před chvílí začalo dopoledne.

Český překlad povídky z roku 1935 vyšel v časopisu Host v roce 2003 (ročník 19, č. 2).

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2025/2026 dále vidět

BRÁCHA

SIMON GRAY, dva muži a jedna žena. Osudový milostný trojúhelník v průběhu dvaceti čtyř let. Komorní rodinná sága slavného britského dramatika. Hrají Marek Němec, Igor Orozovič a Klára Suchá. Režie Pavel Ondruch.

CESTA K VODOPÁDŮM

LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer (za roli Opičáka se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočekal. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, drsní chlapíci Denny a Joey jsou parťáky u chicagské policie. A velcí přátelé – každý problém dokáží vyřešit. Až do teď... Strhující kriminální drama ve světové premiéře hrály filmové hvězdy Daniel Craig a Hugh Jackman. Hrají Richard Krajčo (za roli Dennyho získal Cenu Thálie 2012) a David Švehlík (za roli Joeyho se umístil v širší nominaci na Cenu Thálie 2012). Režie Janusz Klimsza. Inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DVOJKA

JIM CARTWRIGHT, hospoda, kde je ten správný cvrkot. Čtrnáct postav a jen dva herci v klasice světového komediálního žánru. Drink, který vypijete až do dna. Hrají Barbora Hrzánová a Jaromír Dulava. Režie Janusz Klimsza.

HOUSLE

DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

KRÁSNÁ VZPOMÍNKA

STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová (za roli madam Jenkinsově se umístila v širší nominaci na Cenu Thálie 2022) a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

LAVIČKA

KEIR MCALLISTER, chcete mít chvilku pro sebe a někdo vás vyruší. Začíná konflikt epických rozměrů! Komédie plná nečekaných zvratů, intrik a břítkého humoru. Hrají Miroslav Hanuš a Petr Stach. Režie Vít Vencí.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, u hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Jednoho z nich čeká velké překvapení... Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍBĚH ZE ZOO

EDWARD ALBEE, když nemáte vztah k lidem, měli byste někde začít. Třeba na lavičce v Central Parku po cestě ze zoo... Sugestivní dílo génia amerického dramatu. Hrají David Švehlík a Ondřej Brousek. Režie Jiří Pokorný.

PSTRUZI

EDOARDO ERBA, dopis konečně našel svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Mihulová. Režie Jakub Šmíd.

RANDE S FEMINISTOU

SAMANTHA ELLIS, Kate je pořád single. Přitahují ji totiž jen problematictí chlapi. Tak co to zkusit s citlivým feministou? Romantická komedie o lásce, na které stojí za to pracovat. Hrají Barbora Poláková a Marek Adamczyk. Režie Pavel Ondruch.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SLEPICE NA ZÁDECH

FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šílenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

STAŘÍ MISTŘI

GER THIJS, dva bratři. Oba herci. Jeden slavný a úspěšný – František Němec, druhý celý život v jeho stínu – Milan Hein. Nizozemská tragikomedie z divadelního zákulisí. Režie Milan Schejbal.

TANEČNÍ HODINY

MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k tanečnici s nohou v ortéze... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i nepřekonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP

PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

VŠECHNY BÁJEČNÝ VĚCI

DUNCAN MACMILLAN, JONNY DONAHOE, seznam všeho, pro co stojí za to žít. Napíšete ho s námi? Monodrama, které věří v lepší svět. Hraje Richard Krajčo. Režie Karin Krajčo Babinská.

VZHŮRU KE HVĚZDÁM

MARIE JONES, měl to být obyčejný den v životě obyčejných pečovatelů. Všechno se ale zvrtilo. Bláznivá komedie o touze po lepších časech. Hrají Iva Pazderková a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

Dárci židli

Eva a Marek ADAMCZYKOVI | Zlata ADAMOVSÁ | Prof. Dadja ALTENBURG-KOHL & Daniel PEŠTA | Jitka ASTEROVÁ | Norbert AUERBACH | Jiří BARTOŠKA | Prof. MUDr. Vladimír BENEŠ, DrSc. | Martin BEZOUŠKA | Lucie BÍLÁ | Ing. Michal BORGES | Jana BREJCHOVÁ | Tereza BRODSKÁ | Ondřej BROUSEK & Martin ČIČVÁK | Hana BUREŠOVÁ | Zuzana BYDŽOVSKÁ & Miroslav ETZLER | CENTRUM PARAPLE | Aleš CIBULKA | Vilma CIBULKOVÁ | Věra ČÁSLAVSKÁ | Soňa ČERVENÁ | Jitka ČVANČAROVÁ | Martina DELIŠOVÁ | Magdalena DIETLOVÁ a Dr. Milan SLÁDEK | Divadlo HOGO FOGO | Michal DOČEKAL | Pavel DOMINIK | Zeno DOSTÁL | Jaromír DULAVA | Josef DVOŘÁK | Helena DVOŘÁKOVÁ | Vojtěch DYK | Tatiana DYKOVÁ | Monika ELŠÍKOVÁ | Fero FENIČ | Ladislav FIALKA | Květa FIALOVÁ | pes FILIP | Ing. Jan FISCHER CSc. | Jefim FIŠTEJN | MUDr. Alfred GEBHARD | Dalibor GONDÍK | Václav HAUPT | Dagmar a Václav HAVLOVI | Bohumila a Walter HEINOVI | Šárka HEJNOVÁ | Ljuba HERMANOVÁ | Hana a Karel HEŘMÁNKOVI | Jan HOLÍK | Radek HOLUB | MUDr. Radkin HONZÁK | Prof. MUDr. Cyril HÖSCHL, DrSc., FRCPsych. | PhDr. Slavomil HUBÁLEK | Eva a Václav HUDEČKOVI | František HUSÁK | Ivana CHÝLKOVÁ & Jan KRAUS | Vítězslav JANDÁK | Nina JIRÁNKOVÁ | MUDr. Milan JIRÁSEK | Adam JUNEK | PhDr. Vladimír JURAČKA | Jiří JUST | KAESER KOMPRESSOREN s.r.o. | Kateřina DVOŘÁKOVÁ KALOČOVÁ & Zdeněk KALOČ | Jan KANZELSBERGER | Ondřej KEPKA | Veronika KHEK KUBAŘOVÁ | Ivan KLÁNSKÝ | Dušan KLEIN | Radovan KLUČKA | Milan KŇAŽKO | PhDr. Petr KOLÁŘ | KOOPERATIVA POJIŠTOVNA, a.s., | Vienna Insurance Group | Miloš KOPECKÝ | Petr KOSTKA | JUDr. Dominika KOLOWRAT-KRAKOWSKÁ | Ing. Martin KRAFL | Richard KRAJČO | JUDr. Tomáš KRAUS | Pavel KŘÍŽ | Vendula KŘÍŽOVÁ | Marta KUBIŠOVÁ | Blanka a Jiří KUBÍKOVI | MUDr. Roman KUFA | Irena KUNEŠOVÁ | Mgr. Dalibor LACINA | Jiří LANGMAJER | Jiří LÁBUS | Pavel LIŠKA | Radovan LUKAVSKÝ | Hana MACIUCHOVÁ | Jana MALÁ | Dana a Petr MALÁSKOVI | Jan MALÍŘ | JUDr. Hana MARVANOVÁ | Carmen MAYEROVÁ | Taťjana MEDVECKÁ | Alena MIHULOVÁ | Zuzana a Matěj MINÁČOVI | Jitka MOLAVCOVÁ | Zuzana a Martin MOLNÁROVI | Otakar MOTEJL | Petr MOTLOCH | Kamila MOUČKOVÁ | Ladislav MRKVIČKA | Jiří MUCHA | Vincent NAVRÁTIL | Světlana NÁLEPKOVÁ | Václav NECKÁŘ | Luděk NEKUDA | Petra NESVAČILOVÁ | Prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc., FESC | Jitka NĚMCOVÁ | František NĚMEC | Mathilde NOSTITZ | Ondřej NOVÁK | MUDr. Martin NOVOTNÝ | Pavel ONDRUCH | Gustav OPLUSTIL | Ota ORNEST | Igor OROZOVIČ | Jeňýk PACÁK | Prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc. | Irena PAVLÁSKOVÁ | Halina PAWLOWSKÁ | Iva PAZDERKOVÁ | Mgr. Robert PERGL | Libor PEŠEK | Prof. MUDr. Jan PIRK, Dr.Sc. | Martin PÍSAŘÍK | Jindřich POLÁK | Barbora POLÁKOVÁ & Štěpán URBAN | Viktor POLESNÝ | Simona POSTLEROVÁ | Václav POSTRÁNECKÝ | Chantal POULLAIN | Michal PROKOP | Vlasta PRŮCHOVÁ-HAMMEROVÁ | Regina RÁZLOVÁ | Vlastimil RIEDL | Pražská realitní kancelář ROYAL – Ing. Jaroslav KOŠTÁL | Linda RYBOVÁ | RYOR, a.s. | Alena SCHÄFEROVÁ | Milan SCHEJBAL | Jiří SCHMITZER | Jan a Libuše SCHNEIDEROVI | Vladimír a Petr SÍSOVI | Jan SKALICKÝ | Marta SKARLANDTOVÁ | Herbert SLAVÍK | Petr SLAVÍK | Tomáš SLÁMA | Alena SLEZÁKOVÁ | Ladislav SMOČEK | Jitka SMUTNÁ & Tereza NEKUDOVÁ | Olga SOMMEROVÁ & Olga ŠPÁTOVÁ | Jiří STACH | Petr STACH | Simona STAŠOVÁ | Jiří SUCHÝ | Jiří SVOBODA | Dana SYSLOVÁ | Petr ŠTĚPÁNEK | Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ | Jana ŠTĚPÁNKOVÁ | Bára ŠTĚPÁNOVÁ | Karel ŠTOLBA | David ŠVEHLÍK | Libuše ŠVORMOVÁ | Jan TEPLÝ | Pavel TIGRID | TON a.s. | TRICO | Vilém UDATNÝ | Milan UHDE | Eva URBANOVÁ | Marta VANCŮROVÁ | Petra a Josef VAVROUŠKOVI | Vít VENCL | Ondřej VETCHÝ | Pavel VĚTROVEC | Oldřich VÍZNER | Alena VRÁNOVÁ | Pavel VRBA | Petr WEIGL | prof. PhDr. Petr WEISS | Anna WETLINSKÁ | Jan a Zuzana WIENEROVI | Valérie ZAWADSKÁ | Zdeněk ZDENĚK | Stanislav ZINDULKA

Ungelt

Ungelt, zvaný také jako Týnský dvůr, je jedna z historicky nejvýznamnějších pražských lokalit. Blok zástavby byl původně opevněným kupeckým dvorcem. Obchodníci si mohli v areálu odpočinout, pokud zaplatili poplatek. Tomuto clu se říkalo staroněmeckým slovem ungelt. Odtud také dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Zákklady domu, v němž sídlí Divadlo Ungelt, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům tu stojí od 14. století.

Divadlo Ungelt založil Milan Hein a 2. října 1995 ho po boku Miloše Kopeckého slavnostně otevřel. Miloš Kopecký tehdy divadlu věnoval – jako symbol přízně – své oblíbené otáčivé křeslo. Tím započal tradici, v níž každý rok darují herci, umělci a osobnosti veřejného života divadlu svou „židli s příběhem“. Na těchto unikátních darech můžete posedět v divadelním klubu a ve foyeru divadla.

